

Árið 1876 þegar Eyjólfur settist að í Nýja-Íslandi, var harðindaár í nýlendunni. Það hafði fengist þá um haustið hið, á síðan, alræmda stjórnarlán, og við útbýtingu þess var nýlendubúum skift í flokka og settur flokksforingi fyrir hvern hóp, er sá um skiftingu milli sinna manna á mat þeim og bjargarráðum, er fyrir stjórnarveitinguna fékst. Var Eyjólfur skipaður flokksforingi fyrir þá er syðstir bjuggu í nýlendunni. Milli flokksforingja voru fyrst aðalskiftin gerð, og eftir skýrslu, sem vér höfum með höndum, hefir mátt meta nett þegar farið var að skifta í marga staði, því er hverjum var úthlutað, þó tillag stjórnarinnar væri vonum framar mikið. Aldrei hafa þó heyrzt þær kvartanir að nokkrum hafi verið gert ójafnt til, í því er honum bar að úthluta.

Sumarið 1880 fluttu þau hjón alfarin frá Nýja-Íslandi upp til Winnipeg. Var þá þessi bær í sínum forna uppgangi og streymdi hingað fólk sem óðast úr öllum áttum. Íslendingar voru þá orðnir allmargir hér, og höfðu þeir myndað þá ýmis félag, og voru sem óðast að mynda ótal fleiri, eins og þeim er títt, en ekki urðu þau öll langlíf. Helzt þessara voru: Lútherskur söfnuður, og Gróða eða Framfarafélag. Hið síðarnefnda var hlutafélag, er versla átti með fasteignir og afla á þann hátt meðlimum sínum auðæfa. En bæði var það að afturkippur kom í alla lóðaverslun í bænum og eignir féllu úr geipiverði ofan í lítið sem ekkert, og svo var formenskan tæpast jafngóð og vera hefði þurft, enda urðu afdrif Framfarafélagsins ill og mistu margir í því stór fé. Í félagi þessu var Eyjólfur frá því hann fluttist til bæjarins, unz það féll um koll; var hann um tíma féhirdir þess, en það var eftir að þeir voru farnir frá, er mest höfðu „verslað“, og eignir félagsins orðnar rýrar og verðlitlar.—Eg hefi ávísun dagsetta 25. Maí 1886 á hann sem féhirdi, skrifaða af Sigurb. Stefánssyni, er þá var forseti þess.

Það er orðið blessað samkomulag meðal Íslendinga nú, og þeirra innlendu hér í bænum, og telja þeir oss Íslendingum alt til hróss og gildis þegar þeir þurfa eitthvað til vor að sækja. Segja þeir oss þá að Íslenzku börnin standi fremst við skólana og þau sé bæði skynsöm og góð. Eitt sinn var sú tíð, að minna